

nr. 5 - juni 2024

samenspraak

Mini Groot Haar

protestantse gemeente lochem

Toch kan de mens het werk van God niet van begin tot eind doorgronden (Prediker 3,11)

VRAGENDERWIJS

Ik vroeg het aan de vogels
de vogels waren niet thuis
ik vroeg het aan de bomen
hooghartige bomen
ik vroeg aan het water
waarom zeggen ze niets
het water gaf geen antwoord
als zelfs het water geen
antwoord geeft
hoewel het zoveel
tongen heeft
wat is er dan
wat is er dan
er is alleen een visserman
die draagt het water
onder zijn voeten die
draagt een boom
die draagt een boom
op zijn rug
die draagt op zijn hoofd
een vogel.

Een aantal jaren geleden was ik zeer getroffen door de foto's die gemaakt zijn door een nieuwe telescoop. Je zag beelden van de sterrenhemel 13 miljard jaar geleden. Onvoorstelbaar hoe groots en indrukwekkend de sterrenhemel op ons overkomt. Ik krijg als ik dat zie -en in Zwiëp zie je met het blote oog al een prachtige sterrenhemel- het gevoel dat ons kleine planeetje in het geheel van het universum niet zoveel voorstelt. Het relateert voor mij de stress enigzins die je soms waarneemt als het gaat over het voortbestaan van onze planeet en de mensheid. Maar misschien zie ik dat verkeerd.

De grootsheid van de sterrenhemel roept ook nog iets anders op: het besef van eigen kleinheid en daartegenover van de grootheid van de eeuwige God. Ik moest onmiddellijk denken aan het boek Prediker, dat meer dan welk Bijbelboek verwoordt dat wij als mensen Gods werk niet doorgronden. Dat lijkt me een waardevol inzicht. In sommige christelijke kringen kom je de overtuiging tegen dat we (soms bijna exact) weten wat God van ons wil. Van de kerkhervormer Maarten Luther kunnen we leren dat nu juist dat een gevaar is. Alsof wij mensen zomaar weten wat God wil. Wie zijn wij helemaal? Luther spreekt graag over de Deus absconditus (verborgen God). Er is veel van God dat wij niet weten of doorgronden. Zo vergaat het mij als ik foto's zie van 13 miljard jaar oude sterren. Het troost me op een wonderlijke wijze. Tegelijk die troost heeft alles te maken met wat we wel van deze God weten. Hij heeft zich namelijk kenbaar gemaakt. Luther spreekt dan van de Deus revelatus (geopenbaarde God). Hij laat zich kennen in Jezus Christus, zijn diepste Woord. Een groot geheim. Mijn gedachten vind ik terug in een gedicht van Willem Barnard, dat gaat over de natuur. Het gaat niet over de sterren, maar wel over de schepping.

Paul Wansink

2 Meditatie

4 Ik ben ...

Gert en Erna Vegter

6 Gedicht

7 Dwarsbalk

8 De vrijwilliger centraal:

Mini Groot Haar

10 Bijbeluitleg

11 Van de predikant

12 Oude brief

14 Hemelvaartsdag in Zwiep

16 Kerkdiensten

18 Interview met ...

Paul Wansink

20 Impressie Musical Ester

21 Pastoraat

22 Uit de kerkenraad

24 In Memoriam

26 Beheer en berichten

27 Jeugdkerk

28 Speciaal: doopdienst

29 Bericht

30 Colofon

31 Leesrooster

32 Gedicht

Diny Nijkamp

Het echtpaar Gert en Erna Vegter woont al ruim twintig jaar in Lochem in het buitengebied met heel veel plezier. Allebei doen ze bezoekwerk, tijd voor een nadere kennismaking.

Gert: ik kom uit Gieten (Drenthe) waar ik Erna leerde kennen, maar zij is geboren in Scherpenzeel (Gelderland). Erna gaf er club aan lagere schoolleerlingen. Na de studie stapten we in de huwelijksboot en ging ik werken als productontwikkelaar bij O.C. van der Grinten in Venlo, een firma in printers en kopieerapparaten. Het is dan begin jaren 80 en we verhuisden naar Baarlo, bij Venlo.

Bijna iedere niet-Limburger werkte daar of bij Océ of bij de douane. Zestien jaar heb ik er met plezier gewerkt en gewoond. Ook onze beide kinderen zijn daar geboren. Bij de toen nog Samen-Op-Weg Gemeente was ik diaken en Erna was voorzitter van de kindernevendienst.

Erna: ik had een onderwijsakte maar in het Katholieke zuiden waren de openbare scholen schaars. Eerst werkte ik in een schoenenzaak, maar later kon ik toch in het onderwijs een baan vinden. We hebben de samenvoeging van de

Hervormde en Gereformeerde gemeente naar de Samen-Op-Weg kerk meegemaakt. Dat verliep daar vrij soepel, de mensen hadden elkaar gewoon nodig en de krachten werden gebundeld. Limburg is een prachtig gebied om te wonen maar na zestien jaar wilden we iets anders en dat werd dus Lochem.

Gert: mijn volgende werkgever werd de firma 'Vitatron' een fabrikant van pacemakers, eerst in Dieren en toen in Arnhem. Het bedrijf werd na verloop van tijd overgenomen om de klanten en de vestiging in Arnhem werd gesloten.

Zo kwam ik bij mijn huidige werkgever terecht, 'ProRail' en hier werk ik nu al 15 jaar met veel plezier als beleidsadviseur veiligheid. Dat is een afwisselende baan die er op gericht is dat er geen ongevallen gebeuren bij het werken aan het spoor. En als het toch gebeurt, dat we er van leren om het te verbeteren.

Het leren van incidenten is niet iets van ProRail alleen. Dat doen we samen met andere partijen die met het spoor te maken hebben. Zoals de aannemers die aan het spoor werken en de vervoerders van passagiers of goederen die het spoor gebruiken.

Erna: toen we hier kwamen wonen kon ik weer aan de slag in het onderwijs, eerst bij de Christelijke school de 'Rank' in Lochem en nu geef ik les aan de Prins Willem Alexander-school in Laren. Het blijft een boeiend vak de kinderen de eerste beginselen bij te brengen. Kinderen zijn eerlijk, puur en onbevangen. Sinds april 2023 vallen de bijzondere scholen onder een stichting, SKGB, Stichting Katholieke Basisscholen Gelderland.

Gert: hier in Lochem voelen wij ons thuis, zowel in de buurt waar we wonen als kerkelijk in de PGL. Ik ben ambtsdrager geweest, zowel ouderling als diaken, en dan leer je de mensen goed kennen. Ik heb wel het gevoel dat er tijdens de Corona-tijd ook contacten verloren zijn gegaan. Ook hier

hebben we het Samen-Op-Weg proces meegemaakt. Dat ging niet altijd van een leien (kerk)dakje en ook al is het formeel afgerond, je blijft toch altijd met elkaar onderweg.

Erna: we zijn allebei bezoekmedewerker, ik bezoek vooral de dames onder de 80 plussers en Gert bezoekt de heren in die leeftijd. Het is goed om naar de mensen om te zien en we krijgen er mooie verhalen en waardering voor terug.

Gert: ik vind het ook leuk om af en toe mee te helpen in de diaconale tuin 'het beloofde land'. Ook al kan ik niet regelmatig meedoen, de zelf geteelde groenten voor de voedselbank is een goed initiatief, ook al klopt het niet dat het in een land als Nederland nodig is. Het voorziet zeker in een behoefte en daar wil ik graag aan bijdragen. Die (geloofs)overtuiging hebben we meegekregen van onze ouders; zorg dragen voor de medemens die het minder heeft en onze zorg en aandacht nodig hebben. En dat proberen we zelf ook weer zo uit te dragen.

TIJDSBEELD

God houdt nu Zijn adem in,
daarom zijn deze dagen zo zwart
en stekt ons de adem in de keel.
God houdt Zijn adem in,
hoewel Hij ons leven in blaast
al vanaf het begin.

Maar God houdt nu Zijn adem in
en ademloos kijken wij toe.
Maar zwart is het, diep donker,
want licht is wat gebeurt,
wanneer God ademt.

En daar gaan we nu naar op zoek,
misschien wel koortsachtig,
in het boek van Gods adem.
Niet voor niets wordt dat genoemd:
een handschrift van Licht.
Daarom openen we het, lezen het,
met en voor elkaar.

Steven van Campen

WOORD-en andere KEUZES

Onze nieuwe, radicaal-rechtse, regering wil veel minder geld uitgeven aan de publieke omroep: wat zij doen, kunnen de commerciële minstens zo goed; en het scheelt heel wat in onze landsfinanciën. Twee gedachten in woorden omgezet. Uitgangsgedachten. Mooi toch? Mooi niet dus. Een uiterst bedenkelijke visie.

En dat moet een kabinet worden van 'hoop, lef en trots', naar eigen woorden. Dat belooft wat. En belofte maakt schuld. En dat terwijl in elk geval ik bepaald niet gelukkig ben met die begrippen. Hoop, ja, voluit, want dat is de kern van ons geloof, maar die andere twee... die vallen zwaar op de maag, lijkt me zo; daar hebben we niks aan. Dat is de ijdelheid van: kijk ons eens lekker bezig zijn! Herinneringen koesteren of betreuren, de toekomst positief voorbereiden, daar mogen en kunnen we met een gerust gemoed mee bezig zijn. Maar zeker niet met 'lef', dat soort brutale moed! En die trots dan? Ik zal eerlijk zijn: er zijn wel eens activiteiten vanuit de kerk geweest waar ik stiekem wel wat trots op was. Dat was toch maar gebeurd doordat ik het georganiseerd had. Maar wel zonder dat rare lef, dat wel. Meer vanuit het leven. De trots van iemand inspireert niet, ook niet als dat ook nog eens gebaseerd is op brutale moed. Dan gaat het alleen maar over die iemand.

Geloof, hoop en liefde. Dat is nog eens een trits waar je wat aan hebt, wat mee kunt. Van oudsher de leidraad van het christendom. Dat is ook lang niet altijd goed gegaan in de kerken, maar deze partijen met deze leiders houden zich daar in elk geval zeker niet mee bezig. Hoe bedoelt u, liefde? Wantrouwen, argwaan. Daar gaat het om.

Het verschil nu dus tussen overheid en kerk moet, misschien wel duidelijker dan eerder, niet mis te verstaan zijn. Ik stel in elk geval voor, dat wij in plaats van 'trots' het begrip 'troost' gebruiken. Dezelfde letters maar een wereld van verschil. Vanuit ons geloven biedt hoop zicht op de toekomst. Daar is steeds weer veel liefde onderling voor nodig. En troost dus, veel troost.

Ook dat maakt, zeker nu, het verschil tussen onze kerk en onze staat. Laten we dat vooral helder voor ogen hebben en in praktijk brengen. Dagelijks.

Steven van Campen

Vrijwilliger centraal

Antoinette Oprel-van Riel

Mini Groot Haar

***Onlangs liep ik naar huis en trof Mini Groot Haar voor mijn deur aan de Oosterwal.
Op de fiets met een stoere fietshelm op. Ze had net een Samenspraak bij mij in de bus gedaan.
Wat actief nog! Zeker een interview waard.***

Wanneer ben je geboren en waar?

In 1937 kwam ik ter wereld als Willemina Tichelman op een boerderij in Almen als jongste van zes: 3 jongens en 3 meisjes. We kregen een gedegen christelijke opvoeding: iedere zondag naar de kerk, zondagsschool, catechisatie, belijdenis. Na de lagere school in Almen volgde de nijverheidsschool in Gorssel (bestaat niet meer). Ik kreeg een praktische opleiding: koken, wassen, naaien, etc., werkte 9 jaar lang op een grote boerderij in de huishouding en hielp ook met melken, zelfs met een melkmachine.

In 1962 trouwde ik met mijn geliefde Jan. Hij werkte bij de Coberco-fabriek, later Friesland Campina, in ploegendienst, wat invloed had op het gezin. Wij kregen 3 dochters en woonden lang aan de Charlotte de Bourbonlaan. In 2014 verhuisden wij samen naar de Zwiepsehof. Jan is in 2019 op 89-jarig leeftijd overleden, nadat hij 2 jaar in de Hoge Weide had gewoond. Ik heb 5 kleindochters en sinds kort een achterkleinzoon, waar ik als 'overoma' heel blij mee ben!

Op haar 86e is Mini nog heel actief.

Wat doe je zoal?

Behalve wekelijks zwemmen en gymnastiek, schenk ik regelmatig koffie in de PGL en de Hoge Weide. Verder heb ik

lang het kerkblad bezorgd in de binnenstad van Lochem. Mijn dochter Ina heeft het nu overgenomen. 25 jaar schonk ik koffie bij de Mattheus Passion in de Gudulakerk! Af en toe zit ik bij de receptie van de Hoge Weide om bezoekers de weg te wijzen, etc.

Voel je je thuis in de PGL?

Ja, ik heb me daar altijd welkom gevoeld. Ik sta positief en nuchter in het leven en laat me niet beheersen door narigheid en oorlog. Als gelovige bid ik wel om Gods hulp, maar vind, dat je dingen die je echt niet kunt veranderen het beste naast je neer kunt leggen. Medemensen helpen, dat is belangrijk en geeft veel voldoening, net als aandacht geven aan kleine dingen.

Na de koffie met lichtgroene pandan-cake en een lang gesprek, nemen we afscheid: 'tot ziens in de kerk!'

Zonden en wonderen

Het volk staat na bijna 40 jaar zwerven door de woestijn voor de grens van het beloofde land.

Ze hebben een keer weer geen water en dan houdt het op. Mozes en Aaron overleggen. Ze zijn kwaad op de Heer. Het volk begint te morren. In de oude vertaling staat: "murmureren." Waarom? Ze hebben zoveel gunsten van de Heer ontvangen! Denk aan de vuur- en wolkkolom, de doortocht met droge voeten door de Rode Zee, alle dagen hemels manna. En als je erover nadenkt, dan staat je verstand er eerbiedig bij stil. Zou je de vuur- en wolkkolom zien, dan geloof je je eigen ogen niet. Zo groot zijn deze bovennatuurlijke wonderen.

Mozes bidt tot de Heer om water. Hij gebiedt Mozes en Aaron om naar de rots Meriba te gaan. "Praat tegen de rots: geef ons water." Als u de bijbel een beetje kent, daar ga ik vanuit, dan weet u wat er gaat gebeuren. Mozes pakt zijn staf en slaat op de rots en er komt water. Aaron straft niet. Hij had kunnen zeggen: "Luister naar de Heer, Mozes, wat je nu doet, kan niet." Aaron stond erbij en keek ernaar. Daar neemt de Heer geen genoegen mee. Maar Mozes is boos: "Moeten wij voor water zorgen?"

Een mens komt een keer aan het einde van zijn geduld, dat snappen wij. Maar voor de Heer is het genoeg, Hij straft: "Jullie komen het beloofde land, dat ik honderden jaren geleden aan mijn volk beloofd heb, niet in, omdat jullie mij niet geheiligd hebben. Mozes en Aaron wilden het zo graag binnengaan! Hun wens ging niet in vervulling. Ze waren er bijna.

Mozes, Aaron en Eleazar moeten naar het hoogste punt van de berg Hor gaan. Daar kleedt Mozes Aaron uit, zoals afgesproken. Zijn hoofdplaat waarop staat: "de Heer heiligt", de borstlap met de namen van de stammen van Israël, de zoom met de gouden belletjes waardoor je de hogepriester van ver hoort aankomen. Mozes trekt Aaron alles uit. En hij protesteert niet. Ontkleed, een naakte zondaar. Mozes kleedt Eleazar aan. Aaron sterft aldaar, 123 jaar oud. Een troost: hij sterft onder ogen van de hogepriester. Als het volk dit hoort, weent het 30 dagen lang. Mozes zegent het en gaat in opdracht van de Heer de berg Nebo op. Hij ziet het beloofde land overvloeiende van melk en honing en sterft aldaar op 120-jarige leeftijd.

Tenslotte psalm 43, vers 4, voor Mozes, de wijze ambtsdrager, en Aaron, de waardige hogepriester: "Dan ga ik op tot Gods altaren, tot God, de bron van vreugd. Dan zal ik juichend stem en snaren ten roem van zijne goedheid paren. Die na kortstondig ongeneugt, mij eindeloos verheugt."

H. Bruil

Van de predikant

Na de hoogtepunten in de maand mei: de musical Ester, de bevestiging van nieuwe kerkenraadsleden en de doop van een jong gemeentelid is juni duidelijk rustiger. In de kerkenraad bespreken we mijn jaarverslag. Ik ben een jaar predikant van Lochem. Voor mijn gevoel ben ik snel 'ingeburgerd' geraakt en weet ik mijn weg in Lochem aardig te vinden. Ik voel me thuis in de gemeenschap, zowel op de plek waar we wonen als in onze kerkelijke gemeente. Ik besef maar al te goed dat een kerkelijke gemeente een complex geheel is en dat er dus ook zaken minder goed lopen. Natuurlijk ben ik niet over alles geheel gelukkig, maar ik ben zeker dankbaar voor wat het afgelopen jaar mij gegeven heeft en ik ben ook blij met deze diverse en levende gemeenschap van Christus. Mijn grootste wens blijft dat we meer jongere gemeenteleden weten te vinden, tegelijk weet ik maar al te goed dat hier voor (wat dan in het jargon heet) gevestigde kerken een grote klus ligt. Ik heb er jaren college over gegeven, dus het is ook wel weer 'goed' dat zelf aan den lijve te ervaren. Maar: we hebben een mooie jongerenclub en op kleinere schaal zeker ook inspirerend kinderwerk.

De komende maand juni ben ik een paar keer afwezig in de diensten. Onze jongste zoon Niek trouwt op 21 juni en aansluitend ga ik een week fietsen met de middelste twee zoons. Dat doen we al heel lang zo eens per twee jaar. Voor mij zal het wel afzien worden, maar vooruit de racefiets staat al klaar. Zo ben ik 23 en 30 juni afwezig.

Ik wens u allen een goede maand juni toe,

Hartelijke groet,

Paul Wansink

“Ik moest dit vandaag even schrijven”

***Het is negentien februari
negentienvijfenveertig, de
tachtigste verjaardag van
mijn vader.***

***Een brief in het bezit van
Ineke Kieskamp, het nichtje
van de schrijfster.***

Vandaag viert mijn vader zijn tachtigste verjaardag. Het is prachtig weer, dit in tegenstelling tot vorige maand. Mijn man Rens en ik hebben afgesproken dat ik vandaag naar Gelselaar, mijn geboortedorp, zal gaan. Er was geen andere mogelijkheid dan lopen. Mijn oudste dochtertje Diny met haar vriendinnetje vergezelden mij, dochter Loeki, zoon Siep en de onderduikers achterlatend. Besef ik wel wat ik doe? Roekeloos misschien, het gevaar trotserend. Het is drie uur lopen heen en drie uur terug. De drang naar huis was sterk. Ik moet en zal het proberen. Diny's vriendin had een fietsje zodat ze om beurten kunnen fietsen. Het is half negen als de tocht begint. Ik zie een boer voorbijkomen met paard en kar. Vreemd, ik ken hem. Hij steekt zijn hand naar me op. Ik zie het: een vroegere huisvriend. In de kar staat een kist die ietwat vreemd aandoet. Neen, niet meer aan denken, we moeten naar Gelselaar. We lopen richting Neede. Opeens zie ik onze vriend weer met paard en kar. Als we naderbij komen vraagt hij of we mee willen rijden. Dankbaar maken we gebruik van zijn aanbod. De meisjes om beurten er achteraan fietsend. Ik mag niet midden op de kist gaan zitten, de meisjes wel. Ik zal wel te zwaar zijn. Allerlei gedachten bestormen mij. Gezellig pratend komen we in Neede aan.

1 april 1945, de bevrijding van Gelselaar. Engelse soldaten bij de boerderij van de familie.

Twée open landouwers met Duitse generaals en hoge pieten van het herrenvolk komen op ons af. De Needse jeugd er achteraan schreeuwend en joelend. Bij café Rondeel stoppen de Duitsers en wij gaan richting Noordijk. Dat was even spannend, we hebben een tijd gezwegen, maar nu zie ik weer een ontspannen gezicht. Ik besef nu dat er een kostbare lading in de kist moet zitten. Bij de steenfabriek slaat hij linksaf, wij moeten rechtdoor. Voor we afscheid nemen ontdek ik dat we al lange tijd worden gevolgd door twee fietsers, altijd op dezelfde afstand. Zouden ze bij hem horen of er mee te maken hebben?

Ik neem afscheid, blij dat een derde van onze wandeltocht erop zit. Onze vriend gaat de zijweg in, maar ik laat niet blijken dat ik de fietsers in de gaten hou. Ik kan niet vertellen wat er allemaal door mijn hoofd ging.

De zon schijnt, het voorjaar ruikt. We lopen verder en verder. De kerktoeren van Gelselaar wordt zichtbaar. Dan beginnen de meisjes te rennen en hard te fietsen, ik ben moe en kan ze niet bijhouden. Zij zijn het eerst bij opa's boerderij.

Bij de deur staat mijn vader, geef hem een hand. Ik huil en lach van blijdschap tegelijk. Ze kunnen het niet geloven... zover gelopen. Het is half twaalf en moeder vraagt of ik dezelfde dag terug moet. Ik antwoord 'ja', want ik heb mensen in huis met veel risico en Rens moet werken. Moeder vraagt hoe het met mijn voeten gaat. Ik doe mijn kousen uit, ze zitten vol blaren. Moeder haalt een warm waterbad met purol en zwachtels: die doen mij goed. Ik word verwend. Het is heerlijk om weer eens een kind te zijn.

Voor mijn vader heb ik beschuit meegebracht als cadeau. Zuinig opgespaard met beschuitbonnen. s'Middags eten we boerenkool met eigen gemaakte worst. Zo brengen we een aantal fijne uren door. We praten over de oorlog, die hopelijk spoedig voorbij zal zijn.

Als het half vier is spoeden we ons naar huis. We willen niet te lang in het donker lopen. Met lede ogen zien mijn ouders ons gaan. De reis is nog ver, maar vader zegt: 'Onze Vader in den hemel gaat met jullie, ook de terugreis weer naar Eibergen'.

De meisjes zijn vol goede moed. Om beurten fietsen ze. Ze zijn jong en zo komen we ongeveer half zeven weer in Eibergen aan. Moe maar voldaan.

God dankend voor deze schone dag, het weerzien met mijn ouders, ook de bewaring van onze huisgenoten.

M.G. Jaspers- Welmers

Een stralende openluchtdienst op Hemelvaartsdag

De zon liet zich 's ochtends van zijn positieve kant zien. Veel gemeenteleden gingen op de fiets, met de auto of lopend op weg naar de Zwiepse Molen. Onder de molen stonden de blazers van de Mellow Brass Band uit Winterswijk en de stoelen al te wachten.

Het werd een prachtige openluchtdienst met dominee Paul Wansink, die het bloemstuk met fluitenkruid liet zien. (Gelukkig sloeg de hooikoorts niet toe!)

De bandleden begeleidden de gemeentezang en speelden ook enkele andere mooie nummers. Na afloop kon iedereen napraten in de zon met koffie en thee met een bolus of krentenwegge.

Gé en Mariska, Wim en Inez, hartelijk dank voor de gastvrijheid en het genoeglijke jaarlijkse samenzijn! De opbrengst voor het project in Sri Lanka wordt vermeld in de komende Samenspraak.

Het Openluchttheater De Zandkuil

In Samenspraak nr. 4 vertelde actieve vrijwilligster Willemien Hissink in het interview op pag. 4/5, dat ze o.a. samen met een groep mensen het Openluchttheater beheert. Nu iets meer over De Zandkuil.

In 1938 is er in de kuil waar jaren zand werd gewonnen een openluchttheater gerealiseerd met een tribune tegen de flanken van de Paasberg. Er zijn 900 zitplaatsen en er kunnen maximaal 2000 bezoekers worden verwelkomd. Het eerste evenement was de opvoering van de Midzomernachtdroom van Shakespeare.

Op de site van het Historisch Genootschap Lochem, www.hglochem.nl, staan nog andere foto's en is meer te vinden over de ontstaansgeschiedenis. Tekst: Wout Klein.

De Zandkuil is tussen 1968 en 1986 landelijk bekend geworden door het jaarlijkse popfestival en het ontstaan van de boerenrockgroep Normaal.

In mei 2024 zijn er weer 3 concerten geweest van deze bekende Achterhoekse band.

Tegenwoordig wordt De Zandkuil beheerd en onderhouden door de Stichting Openluchttheater Lochem, die zorgt voor een gevarieerde programmering, zie www.oltl.nl.

Behalve de opvoering van de Midzomernachtdroom, is er elk jaar ook een Food Truck Festival.

Antoinette Oprel-van Riel

Kerkdiensten

Hieronder het overzicht van de diensten.
De diensten worden uitgezonden via internet: <https://kerkdienstgemist.nl>, of scan de QR-code.
Wijzigingen vindt u in de zondagsbrief.

Zondag 9 juni

10.00 uur Gudulakerk
Oecumenische viering
Voorganger: ds. Timmerman

Zondag 16 juni

10.00 uur Gudulakerk
Ruimteviering
Voorganger: Werkgroep Ruimtevieringen

Zondag 23 juni

10.00 uur Gudulakerk
Voorganger: ds. L. van Wijk

Zondag 30 juni

10.00 uur Gudulakerk
Voorganger: ds. N. Swen
19.00 uur Gudulakerk
Vespers

Zondag 7 juli

10.00 uur Gudulakerk
Voorganger: ds. P. Wansink

Zondag 14 juli

10.00 uur Gudulakerk
Voorganger: ds. P. Wansink

Bij de diensten:

Zondag 16 juni

*Deze zondag is er een Ruimteviering, voorbereid door de werkgroep Ruimtevieringen
Thema: "Vindplaatsen van Geloof"
Misschien begint het wel met een licht aansteken. Het Licht, de aanwezigheid van God in ons midden. In verhalen in de bijbel komen we vindplaatsen tegen.*

We lezen vandaag psalm 57 en Exodus 3 1-6, Mozes en de brandende braambos.

Vindplaatsen van geloof vinden we ook in een ontmoeting, een plek in de natuur, in creativiteit, in luisteren naar en maken van muziek, in zingen....

Zingen zullen we in deze viering veel doen. Onder begeleiding van Els Dijkerman en ondersteund door het koor starten we de viering met inzingen. Deze liederen met teksten van Huub Oosterhuis komen terug in de viering.

Wij, als voorbereidingsgroep, hebben meermalen ervaren hoe deze manier van inzingen en daarna vieren, je optilt uit je dagelijkse bestaan en je een gevoel geeft van saamhorigheid en warmte, dat je je gedragen voelt en Gods aanwezigheid ervaart.

Met de spiritualiteit van de teksten van Oosterhuis leren we een trouwe God kennen van mededogen, die diep in ons verborgen is, die beantwoordt aan onze verlangens en hoop en ons altijd opnieuw weer moed geeft. Dat we die God samen mogen ervaren.

Zondag 23 juni:

"Moedig leven" is het thema in de lezingen deze morgen. Hoe verhouden wij ons tot de stormen in ons eigen leven en in de wereld? Om het op scherp te zetten: worden we jammerende

lafaards, laten we ons bepalen door onze angsten? Of laten we ons niet kisten, en blijven (of worden) we dapper vertrouwend kinderen van God – zoals Jezus die in een nachtelijke storm gewoon een uiltje knapt? “Je verdrinkt niet doordat je in het water valt – maar door er niet uit te klimmen”. Lijkt logisch maar dat neemt niet weg dat we doodsbang kunnen zijn – want de storm kan erg indrukwekkend zijn. We laten ons leiden door de lezingen: Job 30, v13-26 – vrome Job die zoveel verdroeg, is het nu effe helemaal kwijt. En Marcus 4, v35-41 – de leerlingen zien het niet meer zitten. In beide teksten zit ook boosheid naar God: “Waarom doe Jij niks?!” We blijven op koers door het meermaals zingen van Psalm 107 bij de lezingen: “Gods goedheid houdt ons staande”.

Zondag 30 juni

De aarde draait haar rondjes, de zon trekt haar banen, de tijd verstrijkt. Generaties volgen elkaar op; kinderen worden geboren en mensen sterven. Onder al dat leven liggen de verhalen die ons verbinden. Verhalen van mensen onderweg, in moeilijke tijden en tijdens momenten van vreugde. Ook in deze dienst lezen we de oude verhalen die al eeuwenlang met ons meegaan. We zoeken naar hun betekenis voor ons leven nu en hoe we, in deze complexe wereld, verbonden kunnen blijven met elkaar en de Eeuwige. En hoe we die boodschap van geloof, hoop en liefde telkens weer in de praktijk kunnen brengen.

Zondag 7 juli

Deze eerste zondag in juli lezen we Marcus 6, 1-6 het intrigerende verhaal over Jezus' optreden in de plaats waar hij opgroeide, Nazareth. Het blijkt voor hem moeilijk om daar zijn boodschap gestalte te geven. Het mooie eraan vind ik dat ook voor hem de relatie tot zijn omgeving van groot belang was. Wonderen ontstaan niet 'zomaar'.

Paul Wansink over de voorbereiding

***Voor de dominee begint de
voorbereiding van de kerkdienst
op de maandagmorgen.***

Hoe moet ik mij dat voorstellen?

De landelijke kerk heeft een preekrooster dat 12 jaar vooruit is gepland. Dat is niet een rooster alleen voor de traditionele kerkdienst, ook voor diensten speciaal voor jongeren en/of de zondagsschool. Voor dat laatste kan het een overloop zijn van het godsdienstonderwijs in de week naar de (kinder)dienst op de zondag. Het preekrooster van de landelijke kerk is een mooi handvat, echter de keuze om er vanaf te wijken is geen bezwaar. Zo doe ik dat ook bij bijvoorbeeld een 'Simon en Sara' viering of zoals onlangs met Ester. Maar normaliter volg ik het rooster.

Op de maandagmorgen, na het ontbijt, lees ik de aangegeven tekst nauwkeurig door. Mijn voorkeur is om dat in het Hebreeuws of Grieks door te lezen. Dat geeft mij een beter gevoel wat omschrijving betreft. Als ik de lezingen uit het oude- en nieuwe testament heb doorgelezen maak ik de keuze voor de hoofdttekst. Hierbij bedenk ik welke vragen de tekst bij mij oproept en in hoeverre het betrekking heeft op de maatschappij. Daarbij komen ook meestal de passende liederen bij mij naar boven.

Na de koffie stuur ik de liturgie naar Els Dijkerman, onze organist. Zij denkt goed mee over de gekozen liederen en geeft altijd mooie feedback.

Er zijn predikanten die overleg voeren met collega's. Dat is in Lochem niet het geval, ik ben de enige dominee.

Maar... hier in Lochem hebben we de groep 'preekvoorbereiding'. Op de dinsdagmiddag komen we met 8-10 personen samen. Ieder krijgt vooraf de tekst toegestuurd en dan kan ieder aangeven wat dat bij hem/haar oproept. Dat geeft voor mij veel informatie.

Als ik in de week bij mensen op bezoek kom, thuis of in het ziekenhuis, lees ik vaak de tekst van de zondag. Zij geven soms ook hun kijk op die tekst. Vanuit een ziekbed of anderszins is dat nogal eens een heel andere invalshoek, maar voor mij wel van toegevoegde waarde om het eventueel mee te nemen in de preek in de kerk op de zondagmorgen.

De vrijdagmorgen is voor mij om alles nog eens weer te evalueren en te kijken wat de invalshoek van de preek wordt.

Die invalshoek moet je hebben, van daaruit kun je invulling geven bij het schrijven van de preek.

Dat schrijven is voor mij op de zaterdagmorgen, zeg maar van 9 - 13.00 uur. Daarnaast denk ik de hele dag er nog over na.

Haal je ook informatie van het internet?

Minimaal. Ik heb een goede bibliotheek ter inspiratie om een preek te schrijven. Sommige (jonge) collega's doen dat wel, het kan ook prima, maar misschien speelt mijn leeftijd hier ook in mee.

Bij het schrijven van de preek onthoud ik mij uiteraard van partijpolitiek (dat is uit de boze); maar... de kerk gaat om het leven en de preek gaat ook over het leven.

Een voorbeeld: vluchtelingen raken ons allemaal, evenals de zorgen om uitspraken van sommige politici. Elkaar daarover aanspreken is alleen maar positief.

De gebeden, inhoudelijk zijn die zeer divers?

Ik denk er goed over na en bedenk wat de intenties zijn: wat speelt er in de gemeente en wat speelt er in de wereld.

Een gebed zet ik vooraf niet op papier, ik lees het niet op.

Vaak sluiten we de afzonderlijke gebeden af met lied 368f: 'God van leven en licht maak alles nieuw, halleluja'.

Dat geeft een afbakening van de voorbeden over wereld – gemeente - dichtbij.

Voor sommige mensen kan het lied storend zijn, daar ben ik mij van bewust.

De jeugd/kinderen?

Het verhaal voor de kinderen heeft voor mij veel toegevoegde waarde. Hierbij probeer ik een bepaald aspect recht toe, recht aan uit te leggen. Dat kan in woorden zijn, mooier vind ik nog om het met een voorwerp te verduidelijken. Zoals de vuurballen met Pinksteren, door de kinderen gemaakt, die ze door de kerk gooiden. Dan is het met een praktisch voorbeeld zichtbaar.

Ester

Een eerste impressie van de Musical Ester van een bezoeker

Vol verwachting gingen veel Lochemers en streekgenoten, net als ik, lopend, fietsend, autorijdend, zaterdagavond 25 mei op weg naar de Zandkuil.

Wij werden allen verrast met een prachtige live voorstelling in de open lucht onder de bezielende leiding van de zeer ervaren Sander van Voorst en Paul Wansink. Met diverse acteurs-zangers, een heel koor, mooie kostuums, een speciaal decor, en een heel orkest onder leiding van Johan Klein Nibbelink.

Er waren heel veel bezoekers, het leek praktisch uitverkocht. De inhoud, gebaseerd op het oude Bijbelboek Esther, bleek verrassend actueel.

De setting was modern, met onder andere mobieltjes, die af en toe zelfs een lach uitlokten.

De liederen spraken je direct aan, ook door de heden-daagse muziek. De boodschap kwam heel duidelijk over: nee tegen fascisme, onderdrukking en uitsluiting van vreemdelingen, niet alleen van het Joodse volk. Heb juist aandacht voor elkaar!

Een heel bijzonder project, waaraan veel Lochemers en streekgenoten zeer enthousiast hebben meegewerkt. Chapeau en zeker voor herhaling vatbaar!

Het pastoraat van de PG Lochem staat open voor wie bij ons aanklopt.

U kunt in contact komen met het pastorale team via email pastoraat@pglochem.nl

Bellen kan ook:

voor dringende zaken met

ds. Paul Wansink: 06 520 522 43;

voor andere zaken met Amanda Jansen, coördinator bezoekwerk:

0573 250 603 of 06 387 166 17.

Mocht het niet direct lukken hen te bereiken, spreek dan a.u.b. uw naam in op de voicemail. U wordt later teruggebeld.

Als u behoefte hebt aan pastoraal bezoek, of iemand kent die daar behoefte aan heeft (wel even navragen!), dan kunt u dit doorgeven via bovenstaand emailadres of telefonisch aan Amanda Jansen, coördinator bezoekwerk.

Via het e-mailadres bloemen@pglochem.nl kunt u namen doorgeven van gemeenteleden die in aanmerking komen voor de zondagse bloemen uit de kerk.

Uit de kerkenraad

Woensdagavond 15 mei kwamen de leden van de kerkenraad weer bijeen voor hun maandelijkse vergadering. Janny opende de vergadering met Handelingen 16:1-10, waar we konden lezen dat Paulus steeds door de Heilige Geest gewaarschuwd werd over zijn route. Daarna spraken we in tweetallen over de vragen: 'Hebben wij vandaag de dag ook nog wel eens het gevoel dat we door de Geest van God worden geleid? En hoe ziet dat er dan uit?' (En hoe is dat voor u die dit leest? Hebt u wel eens het gevoel dat u geleid wordt door de Geest?).

Het afgelopen jaar heeft een groepje jeugdleiders en gemeenteleden samen met Paul het boekje 'Samen Jong' gelezen. Tijdens de gemeenteavond van november hebben we hierover gesproken. De groep heeft inmiddels 6 aanbevelingen voor de kerkenraad op papier gezet en de leden van de groep waren aanwezig voor toelichting. De kerkenraad was unaniem blij met de aanbevelingen en heeft de 'Werkgroep Samen Jong' gevraagd er mee aan het werk te gaan. U kunt elders in Samenspraak de aanbevelingen lezen.

De jaarrekeningen van CvK(erkrentmeesters) en CvD(iakenen) zijn besproken en de kerkenraad heeft hiermee ingestemd. Als u dit leest is de gemeenteavond geweest en bent ook u weer op de hoogte.

Ook is over de Veilige kerk en het samenwerkingsverband hierin met andere kerken in de Achterhoek gesproken. Ook dit is inmiddels met u besproken op de gemeenteavond.

Over de vrijwilligersavond zijn positieve geluiden gehoord van bezoekers en ook kerkenraadsleden waren er blij mee. Besloten is om voortaan elke 2 jaar een vrijwilligersavond te organiseren. Als u ideeën heeft voor de invulling, horen we het graag. (Tijdens de vergadering kwam al het idee naar voren om een activiteit met meer onderling contact te organiseren). Maar we hebben nog even tijd...)

Bij de terugblik op de kerkdiensten was er wederom enthousiasme op de Hemelvaartsdienst bij de Zwiapse Molen, georganiseerd met Passie en grote inzet door Wim Lammers en Inez.

Verder is er via de Classis door de Generale Synode de mening van de kerkenraad gevraagd over een aanpassing in de kerkorde 10-9-7 sub e. Dit gaat om predikanten die zich schuldig hebben gemaakt aan seksueel misbruik van een pastorale relatie in een zodanige mate, dat ontzetting uit het ambt wordt opgelegd, waarbij terugkeer in het ambt (onder voorwaarden) mogelijk is. De Generale Synode wil de kerkorde zodanig aanpassen dat in gevallen van deze zwaarte, ontzetting uit het ambt kan worden opgelegd, en dat bij ontzetting uit het ambt terugkeer niet mogelijk is. De leden van de kerkenraad stemmen hiermee in. Om 22 uur besloten we de vergadering met het gezamenlijk bidden van het Onze Vader.

Marian de Hoop, scriba

Wim Pezy

Op 21 april overleed Wim Pezy op de leeftijd van 71 jaar.

Wim woonde lang in ons midden. Maar toen in oktober 2022 zijn vrouw Marion ziek werd en overleed, moest hij hun woning aan de Keppelskamp verlaten om in Eefde de zorg te krijgen die hij steeds meer nodig had.

Ondanks de goede intenties van de mensen die daar werken was het niet de plaats waar Wim wilde zijn. Zelf was hij een zorgmens in hart en nieren: na zijn afstuderen als fysiotherapeut koos hij voor een baan in de verpleeghuiszorg. Hij groeide door en werd manager, om tenslotte als docent zijn liefde voor de zorg op jongeren over te dragen.

Maar zelf onderwerp van zorg zijn, dat viel hem zwaar.

In de uitvaartdienst in de Witte Kerk vertelden zijn broer, zus, zwager en schoonzus over zijn jonge jaren. En zijn drie zonen haalden herinneringen op aan hem. Het ging over zijn carrière als top-volleyballer. Over de uitstapjes die ze maakten naar voetbaltrainingen, waar bleek dat Wim gekend werd door spelers en de coach van het grote Ajax. Soms kon zijn bezieling voor sport onverwacht omslaan in verbazingwekkende felheid en boosheid als een scheidsrechter tijdens een camping-toernooitje een in Wim's ogen verkeerde beslissing nam. En het ging over de avontuurlijke vakanties waarin bergwandelingen nooit helemaal volgens plan, maar altijd eind-goed-al-goed verliepen.

Wat ook naar voren kwam, was zijn grote liefde voor muziek. Die ook bij hem bleef in de laatste fase van zijn leven. Daarom was het fijn dat het Lochems Mannenkoor, waar Wim jarenlang lid van was, een bijdrage leverde aan zijn uitvaartdienst.

Toen ik met zijn zonen en beide dochters het afscheid voorbereidde, was het heel duidelijk welk verhaal een rol moest spelen in de dienst: de verloren zoon. Aan de hand van het schilderij van Rembrandt en het boek 'Eindelijk Thuis' dat Henri Nouwen daarover maakte, kreeg Wim's levensverhaal diepere betekenis. Zoals de beide zoons en de vader op zoek zijn naar geluk en hun bestemming, zo heeft ook Wim daarnaar gezocht. Dat was een zoektocht met vallen en opstaan en met alle onzekerheid die dat met zich brengt. Die lees je ook terug in het verhaal uit Lucas. Maar de vader in het verhaal maakt aan al die onzekerheid een einde en omarmt zijn zoon zonder verwijten noch voorbehoud.

De psalmdichter schrijft in Psalm 23: 'laat me niet in de steek. God, U kan mij redden! Zelfs als mijn vader en moeder me in de steek zouden laten, zult U nog altijd bij me zijn.' In dat vertrouwen geven we Wim over aan de vader- en moederhanden van de Eeuwige. Eindelijk Thuis.

Erik te Loo

IN MEMORIAM

Anneke van Heemstra-van der Lely

Op 24 april overleed Anna Geertruyda baronesse van Heemstra-van der Lely op de leeftijd van 94 jaar.

Anneke woonde de laatste jaren op Hoog Langen en daarvoor een tijd op boerderij 'De Scholte' aan de Zwiepseweg.

Haar wieg stond in Harderwijk, maar haar leven speelde zich grotendeels af in Amersfoort, waar haar vader commandant was op een legerplaats. In mei 1940 werd hij als krijgsgevangene afgevoerd. Voor Anneke, die 10 was toen de oorlog begon, een ingrijpend gemis. Het belette haar niet om later ook zelf een periode voor de landmacht te werken.

De afscheidsdienst was in de Bergkerk in Amersfoort. Voor de 3 zoons van Anneke bekend terrein: hun oma, de moeder van Anneke, was nauw betrokken bij de oprichting van deze kerk, die belangrijk was in hun jeugd. Twee zoons spraken warme woorden hierover. Voor Anneke en haar man was het belangrijk dat hun kinderen hun eigen wegen zochten. Ook als dat betekende dat ze keuzes maakten die zij misschien graag anders hadden gezien. Die combinatie van het voor-leven en overdragen van normen en waarden én het accepteren van keuzes van anderen maakte op hun kinderen grote indruk. De oudste neef verhaalde over prachtige herinneringen aan talloze familiebijeenkomsten. Haar buurvrouw en 'kerk-maatje' Nel Voltelen vertelde over hun gezamenlijke geschiedenis van meer dan 60 jaar.

In maart van 2024 kwam Anneke thuis ten val. Er was meer zorg nodig en ze verhuisde naar De Hoge Weide. Een paar dagen voor haar sterven kreeg ik het verzoek haar daar te bezoeken. Ik las Psalm 91 en zegende haar met de woorden uit Numeri. In de afscheidsdienst las ik opnieuw die Psalm met de openingswoorden 'Wie in de beschutting van de Allerhoogste woont' en met het troostrijke beeld van de schuilplaats onder de wieken van de Eeuwige. Hoe toepasselijk voor een dochter van een militair in oorlogstijd. Zeker omdat de Psalm twee keer het woord 'bevrijding' bevat.

Anneke heeft op haar manier en op haar plek geprobeerd die vrijheid en veiligheid door te geven. In haar werk bij de Maatschappelijke Dienst van de landmacht, haar inzet voor de ontwikkeling van de Bergkerk, de begeleiding van mensen binnen Scouting Nederland en haar vrijwilligerswerk voor vluchtelingen.

De grondlegger van Scouting, sir Baden Powell, schreef: 'tracht deze wereld een beetje beter achter te laten dan je hem hebt aangetroffen.' Dat deed Anneke door licht te brengen op plekken waar het donker is, zin te geven aan het leven en zichtbaar en merkbaar aanwezig te zijn.

In haar Liedboek vonden we enkele voor haar belangrijke nummers. Achter 1 stonden 2 uitroeptekens: lied 275, dat we gezongen hebben: 'Heer onze Heer, hoe zijt Gij aanwezig'. En ook daarin dat beeld 'onder Uw vleugels rusten wij'.

In dat vertrouwen namen we afscheid.

Erik te Loo

Mutaties

In verband met privacyregelgeving worden de adressen niet in *Samenspraak* vermeld. Deze adressen zijn op het kerkelijk bureau bekend.

Wij heten onderstaande nieuwingekomenen van harte welkom:

Mevr. I. Huurnink vanuit Harfsen

Dhr. J. ten Tije vanuit Lochem

Overleden

21-04-24 Dhr. J.W. Pezy (06-01-1953)

24-04-24 Mevr. A.G. van Heemstra-van der Lely (23-11-1929)

12-05-24 Mevr. E.H. Wichers-van der Made (24-02-1937)

Vertrokken

Dhr. L.J. Smit naar Katwijk aan Zee

Adreswijziging leden P.G.Lochem

Mevr. E.W. Hanhart-Meiresonne

**Bericht van geboorte of overlijden,
aanmelding, opzegging en
adreswijziging s.v.p. melden aan:
ledenadministratie@pglochem.nl**

Hartelijk dank

Wij waren verrast door het mooie boeket dat wij ontvingen ter gelegenheid van onze 50-jarige trouwdag.

Veel dank en hartelijke groeten,
Ad en Annelies Borggreve, Zwiepseweg, Lochem

Hartelijk dank

Vorige week is onze zoon thuisgekomen uit het Revalidatiecentrum. Hij heeft nog een lange weg te gaan, maar het begin van het herstel is er. Ook in de afgelopen periode hebben wij weer veel meelevende kaartjes, appjes, mails en telefoontjes gekregen.

Hartelijk bedankt daarvoor!
Johan en Janneke Koornstra

Jeugdkerk – Ester

Bij de musical Ester zijn ook verschillende jongeren betrokken. Vera, Hannah, Roan en Sander spelen de rol van jongeren in het stuk. Hannah en Sander hebben een dubbelrol. Zij zijn ook nog bediende van koning Ahasveros. Ik heb hen verschillende vragen gesteld over de musical.

Hoe vind je het om aan zo'n musical mee te doen?

Vera: Persoonlijk vind ik het wel leuk om mee te doen aan de musical Ester. Ook is het tijdens de repetitie altijd wel gezellig.

Hannah: Voor de musical hebben we erg vaak geoefend en het was dan ook leuk te zien dat alles steeds beter werd. Eerst deden we elke avond maar een paar scènes, dus was het niet heel duidelijk hoe het totaal er uit moest gaan zien. Maar na een tijdje hadden we complete doorlopen met het koor, de band en kostuums. Dan valt alles op zijn plek en zie je hoe hard iedereen heeft gewerkt om dit neer te zetten.

Roan: Ik vind het leuk om aan een musical mee te doen, omdat ik acteren leuk vind.

Sander: Ik vind musicals wel leuk en interessant, zeker als je erin meespeelt.

Wat vind je van de rol die je speelt in de musical Ester?

Hannah: In de musical speel ik een bediende en een jeugdfigurant samen met de andere jongeren. Als bediendes hebben we weinig tekst, maar moeten we vooral veel doen.

Daardoor moet je goed blijven opletten welke handeling wanneer gedaan moet worden.

Vera: Het is een beetje jammer dat ik maar twee zinnnetjes heb, maar ze hadden dringend nog een paar mensen nodig, dus zodoende.

Roan: Mijn rol vind ik een leuke rol omdat ik zelf hangjongere ben en dat ook speel.

Sander: Ik vind de rol van bediende heel leuk en ook uitdagend, want soms kan je houding al fout zijn en dan is het uitdagend om het goed te doen. Bij het jongerengedeelte hoef ik niks te zeggen, dus dat is niet heel moeilijk.

Wat vind je van het verhaal van Ester?

Vera: Ik vind het mooi dat ze zo een oud verhaal zo actueel hebben gemaakt, want eigenlijk is het ook nog wel een beetje actueel. Met vluchtelingen, en net doen alsof ze niet bestaan en ook met ramen openen en verder kijken. Dus dat vind ik wel mooi. Het is een leuke musical, ook om in mee te spelen, dus kom zeker ook kijken!

Hannah: Het verhaal van Ester vind ik mooi, omdat een jonge vrouw voor een groot probleem komt te staan, maar hier wel een oplossing voor vindt.

Sander: Het verhaal van Ester is leuk en soms is het ook wel grappig.

Roan: Het verhaal van Ester is heel indrukwekkend omdat er wordt gezegd dat Joodse mensen niet worden toegelaten en toch gebeurt het.

Doopdienst

De doopdienst van Jurrian de Goeij, 26 mei, was een feestelijke dienst waarbij de vele aanwezige kinderen een leuke bijdrage leverden.

Zo begon ds. Paul Wansink: Een kind dat gedoopt wordt, een nieuw leven. Een kind dat opgroeit in deze wereld; wij willen hem graag zoveel goeds meegeven.

Maar... steeds weer, keer op keer blijkt het dat dit moeilijk is; hoe ingewikkeld hebben wij met ons allen de wereld gemaakt?

Een kind laten dopen is geen vanzelfsprekendheid meer: niet in Lochem, niet in de westerse wereld. De vraag wordt gesteld aan Annemiek en Vincent: is het dan raar wat jullie doen en waarom laten jullie Jurrian dopen?

De doopouders hebben aangegeven dat het dopen van hun kind iets vredigs geeft, goed te zijn voor elkaar.

Annemiek: dat heb ik vanuit de kerk meegekregen, veiligheid.

Wat is iets vredigs: horen vertellen over verhalen van hoop, verhalen van geloof, menselijk vertrouwen. Daar wordt een mens nooit minder van.

Bij het dopen werden de woorden gesproken: "De Heer zal je zegenen en behoeden op jouw verdere levensweg".

Namens de kindernevendienst kreeg Jurrian een paraplu die de kinderen hadden gemaakt en versierd als welkom en als symbool van geborgenheid en veiligheid.

Wat de dienst ook feestelijk maakte was de roos, bestemd voor de geboorte van Robin Julian Pol.

De kinderen brachten het doopwater mee naar voren en de dominee vulde er het doopvont mee.

De ouders noemden de doopnaam: Jurrian Luca.

Nieuwe beiaardmelodieën en concert Gudulakerk

Beiaardier Jan-Geert Heuvelman heeft onlangs de melodieën van de Gudulatoren aangepast:

- hele uur: Thema uit de 9e Symfonie (Alle Menschen werden Brüder) – L. v. *Beethoven*
- kwart over: Holding back the years - *Simply Red*
- half uur: Psalm 116 - *Sanderman*
- kwart voor: For your babies - *Simply Red*

Concert in de Gudulakerk

Op zaterdagavond 29 juni, aanvang 19:30 uur, vindt een concert plaats in de Gudulakerk, uitgevoerd door heel veel oud-leden van het Jongerenkoor Sjaloom uit Rijssen onder leiding van Jan-Geert Heuvelman. Ze zijn benaderd en komen nu in een soort van reünie bij elkaar en gaan weer een keer samen optreden.

Er worden psalmen en geestelijke liederen gezongen, die het koor door de jaren heen heeft gestudeerd.

Kerkgebouwen:
Witte Kerk, Graaf Ottoweg 2
Gudulakerk, Markt 4

Kerkelijk bureau:
Paul Krugerstraat 8, tel. 250102
kerkelijkbureau@pglochem.nl

Correspondentie:
scriba@pglochem.nl

Ledenadministratie:
Bericht van geboorte of
overlijden, aanmelding,
opzegging en adreswijziging
s.v.p. melden aan:
ledenadministratie@pglochem.nl

Coördinatie koster:
Jan en Els Breukelman, tel.
250102, koster@pglochem.nl

Predikant:
Ds. P.L. Wansink
pwansink@pglochem.nl
Tel. 06 520 522 43

Pastoraat PG Lochem:
pastoraat@pglochem.nl
coördinator bezoekwerk
Amanda Jansen
Tel. 0573 250 603 of
06 387 166 17

Vertrouwenspersonen
Ria van Houwelingen:
m.van.houwelingen@kpnmail.nl
Vacature (in beraad)

Uitvaartdiensten:
E. te Loo, tel. 250312
of 06 518 967 97,
uitvaart@pglochem.nl

Cantor-organist:
Mw. E. Dijkerman,
tel. 06 391 477 82,
elsdijkerman@gmail.com

Autopool kerkdiensten
autopool@pglochem.nl
Tom Reitsma
tel. 06 435 194 58

Bankrekeningnummers:
Diakonie NL63RABO0373740018
t.n.v. TG Dienen PGL Lochem

Beheer NL29RABO0373711530
t.n.v. Protestantse Gemeente
Lochem

Webmaster PGlochem
e-mail: webmaster@pglochem.nl

Voor meer informatie van de Protestantse Gemeente Lochem:
www.kerklochem.nl/contact

Samenspraak nr 5 - 2024, 34e jaargang

Samenspraak is het contactorgaan van
de Protestantse Gemeente Lochem.

Redactie Samenspraak

Eindredacteur: Antoinette Oprel-van Riel
Redacteuren: Jan Breukelman, Jan Dinkelman,
Diny Nijkamp, Jan Nijland en Steven van Campen
Vormgeving: Sander van Voorst

*De foto's in dit nummer zijn beschikbaar gesteld
door: Dienke Geurtz - Jan Dinkelman - Fokkelien
van Meyenfeldt - Diny Nijkamp - Thomas Nijkamp
Pixabay*

Uitgever: De Zalige Zalm, Deventer

Wilt u reageren?

De redactie van *Samenspraak* ziet uw vragen,
opmerkingen en aanmerkingen
graag tegemoet:
samenspraak@pglochem.nl, of
Paul Krugerstraat 8, 7241 DW Lochem

*De redactie behoudt zich het recht voor om bijdragen
in te korten en/of te redigeren.*

Kopij voor het volgende nummer inleveren **vóór 12.00 uur**
op maandag 24 juni
Samenspraak nr. 6 verschijnt uiterlijk 13 juli

Inzending zondagsbrief uiterlijk **woensdagavond**: zondagsbrief@pglochem.nl

*Dit kerkblad wordt gedrukt op FSC gecertificeerd
papier. FSC staat voor: Forest Steward Council:
de Raad voor Goed Bosbeheer.*

Leesrooster

zondag	9	juni	Handelingen 6:1-15
maandag	10	juni	Handelingen 7:1-16
dinsdag	11	juni	Handelingen 7:17-34
woensdag	12	juni	Handelingen 7:35-43
donderdag	13	juni	Handelingen 7:44-8:1a
vrijdag	14	juni	Marcus 4:1-12
zaterdag	15	juni	Marcus 4:13-23
zondag	16	juni	Marcus 4:24-34
maandag	17	juni	Jesaja 30:1-8
dinsdag	18	juni	Jesaja 30:9-18
woensdag	19	juni	Jesaja 30:19-26
donderdag	20	juni	Jesaja 30:27-33
vrijdag	21	juni	Jesaja 31:1-9
zaterdag	22	juni	Psalm 43
zondag	23	juni	Marcus 4:35-41
maandag	24	juni	Psalm 85
dinsdag	25	juni	Handelingen 8:1b-13
woensdag	26	juni	Handelingen 8:14-25
donderdag	27	juni	Handelingen 8:26-40
vrijdag	28	juni	Psalm 30
zaterdag	29	juni	Marcus 5:1-20
zondag	30	juni	Marcus 5:21-43

maandag	1	juli	Psalm 88
dinsdag	2	juli	Handelingen 9:1-19a
woensdag	3	juli	Handelingen 9:19b-31
donderdag	4	juli	Romeinen 14:1-12
vrijdag	5	juli	Romeinen 14:13-23
zaterdag	6	juli	Psalm 28
zondag	7	juli	Marcus 6:1-6a
maandag	8	juli	Psalm 117
dinsdag	9	juli	Romeinen 15:1-13
woensdag	10	juli	Romeinen 15:14-24
donderdag	11	juli	Romeinen 15:25-33
vrijdag	12	juli	Romeinen 16:1-16
zaterdag	13	juli	Romeinen 16:17-27

*Tijdens het zaaien viel een deel
van het zaad op de weg, en de
vogels kwamen en aten het op.*

Marcus 4: 4

TOEKOMST

*wij zijn nu aarzelend onderweg
naar het glorend licht van morgen
de allereerste dag*

*wij luisteren, spreken en schrijven
straks licht op de duistere dagen
op de zwarte koppen in de krant
want er zal troost en hoop zijn*

*wij luisteren, spreken en schrijven
straks leven op de steen van het graf
op een ingelijste foto op een kist
want de dood is niet meer zo*

*wij luisteren, spreken en schrijven
straks liefde op de huid van de ander
je man, je vrouw, je vriend, je vriendin
je zoon, je dochter, je broer, je zus,
je naaste, de ander*

*luister ja, spreek ja, schrijf ja
adem, adem, adem
en hoop en bid op een open toekomst
om inspiratie voor onderweg*

Steven van Campen